

Uraaniuitto

”Tuu esiin piilostas ja paa allasvuotos kuntoon”, huhuili viherministeri Heidi Hautala Talvivaaran pääomistajaa Pekka Perää pariinkin kertaan. Lopulta vaatimus tehoi. Perä palasi Talvivaaran toimitusjohtajaksi ja ilmeisesti jo lähiaikoina alkaa rakentaa Vuotoksen allasta. Outoa vain, että sitä vaativat vihreät, jotka aikaisemmin ovat olleet Vuotoksen kiivaimpia vastustajia.

Myös Talvivaaran omissa allasasioissa riittää tekemistä. Sipsikakka-allas vuotaa kuin ruostunut sinkkiämpäri ja lähiseudun vesistöt rikastuvat samaa tahtia kuin osakkeenomistajan köyhtyvät.

Jos kuitenkin Talvivaaran vuotoa katsotaan kylmän tieteellisesti ja ennakkoluulottomasti, ehkä jotain onnea onnettomuudessa kuitenkin löytyy. Se voisi liittyä kaivoksessa käytettyyn bioliuotusmenetelmään. Sen avulla on mahdollista ja halpaa erotella esimerkiksi sinkkiä ja nikkeliä hyvinkin köyhistä esiintymistä. Jos tuo metodi on toiminut Talvivaarassa, miksei se toimisi muuallakin. Jospa hyvinkin vuotovesi alkaa liuottaa metalleja lähivesistöjen pohjilta ja rannoilta, vähän samaan tapaan kuin kullanhuuhtojat Lemmenjoella. Nikkeliä, kuparia, alumiinia ja muita halpoja metalleja luulisi ainakin löytyvän, ehkä myös kultaa, elohopeaa ja molybdeenia. Sitten vain viritetään alajuoksulle tiivis katiska tai vaskooli, joka kerää bioliuennet malmi talteen suoraan juoksevasta vedestä.

On pelätty, että vuotovesi sisältäisi myös uraania, mutta ehkä sekin voidaan kääntää voitoksi. Jos nimittäin uraani lähtee virtaamaan länteen, sehän on valmiiksi matkalla oikeaan suuntaan, kohti tulevaa Pyhäjoen ydinvoimalaa, missä uraania käytetään polttoaineena. Ei tarvita rekka-autoja eikä junanvaunuja, kun vesi kuljettaa malmin ilmaiseksi. Nopein reitti saavutetaan, jos kaivetaan sata kilometriä kanavaa Oulujärvestä Pyhäjärveen, josta raaka-aine valuu omia aikojaan Pyhäjokea pitkin suoraan Hanhikiven juureen.

Jos kanava tuntuu liian kalliilta ratkaisulta, uraani voidaan uittaa perille myös Oulujoen kautta ja sitten etelään Perämeren rannikkoa pitkin. Näin saadaan uudelleen hyötykäyttöön nekin Oulujoen uomat, jotka ehdittiin ruopata tukinuittoa varten, vaikka uitto loppui jo muutaman vuoden päästä. Ehkä jokivarteen palaisivat myös salskeat tukkilaiset – tai siis tässä tapauksessa uraanilaiset – jotka säteilevällä olemuksellaan hurmaisivat rantatörmien neitosia kuin vanhoissa elokuvissa. Uraanin uittaminen on sitä paitsi paljon helpompaa kuin tukkisumien, sillä uraanivesi huilaa sujuvasti läpi kaikkien voimaloiden, pyörittää turbiineita ja tuottaa sähköä ennen päätymistään ydinenergiaksi.

